

ЕраТийн

РЕВЕНАНТ 2 САМОЖЕРТВАТА

Какво би дал, за да съхраниш любовта си?

ЕЙМИ ПЛЪМ

ЕЎМУ ПЛЪМ

РЕВЕНАНТ
САМОЖЕРТВАТА

Until I Die
Copyright © 2012 by Amy Plum
All rights reserved

© Цветана Генчева, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012
ISBN ISBN 978-954-389-216-7

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

За Лоран. Ти си моята скала.

[VII: епиграф]

*Душа моя, устремена към безсмъртие,
първо изпитай границите на възможното.*

Пиндар, Ода, Питиан 3, около 474 пр. Хр.*

1.

Отскочих и изтеглих крака максимално към себе си, когато двеста и тринайсет сантиметровата дебела тояга се стовари върху плочите, където бях стъпила допреди половин секунда. Приземих се, изпъшках от усилие и замахнах с оръжието си над главата. В очите ми се стичаха капки пот, за частица от секундата ме ослепиха, преди рефлексите ми да ме накарат да се задействам.

Езерце светлина от прозорец високо над нас освети дъбовата сопа, когато замахнах с нея към краката на врага. Той пък замахна странично и оръжието ми се отплесна и полетя във въздуха. Издрънча в каменната стена зад мен.

Напълно безпомощна, аз се втурнах към меча на няколко стъпки от мен. Преди да успее да го вдигна, мощни ръце ме прихванаха отзад и ме притиснаха към гърдите на нападателя. Той ме задържа на няколко сантиметра от земята, докато аз ритях и размахвах бясно ръце, а адреналинът пулсираше като жива сила в тялото ми.

– Трябва да умееш да губиш, Кейт – упрекна ме Венсан. Наведе се напред и ме целуна звучно по устните.

Беше без риза и усетих как се разсейвам, а бях положила огромно усилие да се съсредоточа. Топлината на голите му гърди и ръце превръщаха напрегнатите ми по време на боя мускули в мекичко желе. Опитах се да запазя решителност и изръмжах:

– Това е чиста проба лъжа и измама. – Успях да измъкна едната си ръка и го пернах. – Пусни ме веднага.

* Древногръцки лирически поет. – Б. пр.

– Само ако обещаеш да не риташ и да не хапеш. – Той се разсмя и ме пусна на земята. Морскосините му очи заблестяха весело изпод вълнистата черна коса, която обрамчваше лицето му.

Той се ухили и докосна бузата ми с такова изражение, сякаш ме виждаше за пръв път и не можеше да повярва, съм застанала пред него, истински човек в 3D. Това изражение издаваше, че е голям късметлия.

Наложих си да направя най-възмутената гримаса, на която бях способна.

– Нищо не обещавам – рекох и пернах настрани косата, измъкнала се от опашката ми. – Заслужавах да те ухапя, задето ме би отново.

– Днес беше много по-добре, Кейт – прозвуча глас зад мен. Гаспар ми подаде падналата сопа. – Трябва ти обаче повече гъвкавост на захвата. Когато тоягата на Венсан удари твоята, движи се с неговото движение. – Той показва какво има предвид с оръжието на Венсан. – Ако си стегната и неподвижна, пръчката ти ще се отплесне на една страна. – Пробвахме стъпките бавно.

Когато прецени, че съм овладяла показаното, учителят ми изпъна гръб.

– За меч и тояга е добре. Искаш ли да минем на нещо, в което има по-малко напрежение? Какво ще кажеш за хвърляне на шурикени?

Вдигнах примирено ръце, все още задъхана от досегашното усилие.

– Тренировките по бойни изкуства за днес са ми достатъчни. Благодаря, Гаспар.

– Както кажеш, мила. – Той дръпна ластика, с който беше вързана косата му, и тя се разпиля. – Определено имаш вроден талант – продължи той, докато връщаше оръжието на кукичките им по стената в подземната тренировъчна зала, използвана и за оръжейна, – след като се справяш толкова добре само след един-единствен урок. Трябва обаче да поработиш над издръжливостта.

– Да, лежането и четенето на книги не допринася за физическата издръжливост – отвърнах аз и се наведох напред, подпрях ръце на коленете и най-сетне си поех дъх.

– Вроден талант – похвали ме Венсан, привлече ме към себе си, макар да бях потна, и обиколи стаята гордо, сякаш бях трофей. – Разбира се, че гаджето ми има талант. При това страхотен талант! Как иначе щеше да посече злото зомби и да спаси съвсем сама немъртвото ми тяло?

Разсмях се, когато той ме пусна пред кабинката на душа и свързаната с него сауна.

– Нямам нищо против да обер а овациите, но все си мисля, че духът ти по време на големия сън, който ме облада, също има пръст в спасяването ти.

– Заповядай. – Венсан ми подаде кърпа и ме целуна по косата. – Не че не те намирам за страхотно готина, когато си потна – прошепна той и ми намигна мръснишки. Усетих вече познатия трепет в гърдите си. Той се превръщаше в напълно естествено състояние.

– Междувременно ще довърша твоята работа и ще сразя този проклет специалист по оръжието, натрупал умения през деветнайсети век. *En garde**! – изрева той, дръпна меч от стената и се обърна.

Гаспар вече го очакваше, стиснал в ръка огромен ошипен боздуган.

– Май ти трябва нещо по-убедително от това мизерно стоманено острие, за да ме надупчиш – охлади той ентузиазма му и с два пръста покани Венсан да се приближи.

Затворих вратата на душкабината и завъртях кранчето, а след това си оставих малко време, докато наблюдавах как мощните струи избликват от душа и ме обгръща облак пара. Болките от натъртванията преминаха под горещата вода.

* Призив „Пази се“ към противника в началото на дуел. – Б. пр.

„Невероятно“ – помислих си аз за хиляден път, присетила се за паралелния свят, в който се движех. На няколко пресечки оттук, в самото сърце на Париж, водех съвършено нормален живот със сестра си, баба и дядо. А ето че се биех с мечове с мъртъвци... добре, де, ревенанти, така че не бях права, като ги наричах мъртъвци. Откакто се преместих в Париж, тук бе единственото място, където се чувствах желана и добре приета.

Заслушах се в шума на двубоя, който долиташе в малката кабинка с ламперия от бор, и се замислих над причината да съм тук. Венсан.

Запознахме се миналото лято и аз яко хлътнах по него. След като открих какъв е, след като разбрах, че ревенант означава да умира отново и отново, аз му обърнах гръб. Откакто родителите ми загинаха преди година, да съм сама ми се струваше по-безопасно, отколкото нещо или някой непрекъснато да ми напомня за преживяната болка.

Само че Венсан ми направи предложение, на което не успях да устоя. Обеща ми да не умира. Поне не и нарочно. Това обаче е в пълно противоречие с всяка клетка на тялото му. Подтикът на ревенантите да загинат, докато спасяват безценните човешки „обекти“, е по-силен и неустоим отколкото при наркоманите. Венсан обаче е убеден, че ще се справи. Заради мен.

Апък аз се надявам да успея. Не искам да му причинявам болка, но добре познавам недостатъците си. Вместо да скърбя за загубата му многократно, предпочитам да го напусна. Да си отида. И двамата знаем, че е така. Той може и да е технически мъртъв, но смея да твърдя, че това е единственото разрешение, с което можем и двамата да живеем.

2.

– Качвам се горе – провикнах се аз.

– Идвам веднага – отвърна Венсан и за частица от секундата измести поглед към стълбите, където бях застанала. Гаспар се възползва от възможността, за да избие меч от ръцете му и той издрънча на пода, а любимият ми разбра, че е сразен.

– Никога...

–... не отделяй очи от битката – довърши той вместо Гаспар. – Знам, знам. Признай обаче, че Кейт умее да разсейва хората.

Гаспар се усмихна кисело.

– За себе си говоря.

– Не ѝ позволявай да те разсейва, когато се наложи да ѝ спасяваш живота – срязва го Гаспар, подпъхна пръстите на краката под ефеса на падналия меч и с едно бързо движение го запрати към Венсан.

– Двайсет и първи век е, Гаспар – разсмя се Венсан и стисна меч в дясната си ръка. – Благодарение на твоето обучение Кейт ще може да спаси моя живот. – Той ми отправи широка усмивка и изви многозначително вежди.

Аз се разсмях.

– Съгласен съм – призна Гаспар, – но само ако успея да навакса половината век тренировки, които ти вече имаш зад гърба си.

– Работя по въпроса – провикнах се аз, преди да затворя вратата след себе си и да заглуша дрънченето на метал.

Отворих летящите врати, влязох в просторна, приятна кухня и вдъхнах аромата на прясно опечен сладкиш. Жан се бе навела над сивия гранитен плот. Работеше като готвачка и икономка, но се държеше по-скоро като грижовна майка. Също като майка си и баба си тя се грижеше за ревенантите от десетилетия. Раменете ѝ потръпваха едва забележимо, докато довършваше украсата на шоколадовата торта. Докоснах я по ръката и тя се обърна към мен. По лицето ѝ блестяха сълзи, които тя безуспешно се опита да скрие.

– Добре ли си, Жан? – ахнах аз. Веднага разбрах, че нещо не е наред.

– Шарлот и Шарл са като мои деца – изрече тя.

– Знам – отвърнах и я прегърнах през широката талия, след което отпуснах глава на рамото ѝ. – Те не си отиват завинаги. Нали Жан-Батист каза, че ще се върнат, след като Шарл си прочисти мислите. Няма да е дълго.

Жан изпъна гръб, двете се спогледахме и се разбрахме без думи. Напротив, ще бъде дълго, може би дори завинаги. Момчето бе много объркано.

Собствените ми чувства към него бяха объркани. Той се бе държал с мен враждебно още от самото начало, но след като Шарлот обясни защо, аз изпитах искрено съжаление към него.

Сякаш прочела мислите ми, Жан веднага се опита да го защити:

– Вината не е негова. Той не е искал да застраши никого, нали?

– Знам.

– Просто е по-чувствителен от останалите – обясни тя и отново се приведе над тортата, и започна съсредоточено да рисува захарното цвете. – Това е животът им. Умират отново и отново заради нас, хората, след това ни оставят на съдбата ни. Та той е едва на петнайсет, за бога.

Усмихнах се тъжно.

– Жан, той е на осемдесет.

– *Peu importe** – и направи движение, сякаш отмяташе топка през рамо. – Онези, които умират млади, го понасят най-трудно. Баба ми казваше, че един от испанския им клан направил същото. И той бил на петнайсет. Накарал нума да го унищожат, също като Шарл. Само че тогава нещастникът успял.

Жан забеляза, че потръпнах, когато спомена древния враг на ревенантите, и макар че бяхме сами, тя сниши глас:

– За мен така е по-добре от другата крайност. Някои – малцина са – са толкова преситени от ролята, която

* Дребна работа (фр.) – Б. пр.

играят в живота и смъртта на хората, че спасителните им мисии се превръщат в начин на оцеляване. Хората, които спасяват, не ги интересуват, важното е да задоволят страстта си. Предпочитам Шарл да е свръхчувствителен вместо студенокръвен.

– Затова си мисля, че заминаването ще му се отрази добре – уверих я аз. – Така ще се отдалечи от Париж и от хората, които е спасил. – Или не е спасил, напомних си аз и се замислих за фаталния инцидент с корабчето, което запрати Шарл по низходящата спирала. След като не успя да спаси живота на едно момиченце, той започна да се държи странно. Накрая се опита да извърши самоубийство, като по този начин, без да иска, предизвика нападение над братството. – Жан-Батист каза, че могат да идват на гости. Сигурна съм, че ще ги видим в най-скоро време.

Жан кимна колебливо при тези думи.

– Тортата стана много красива – похвалих я и смених темата. Обрах малко глазура от чинията и облизах пръста си. – А пък колко е вкусно!

Жан ме перна с шпатулата, доволна, че отново е поела ролята на майчински настроена домакиня.

– Да знаеш, че ще я съсипеш, ако продължаваш да цапаш така – разсмях се тя. – Върви да видиш дали Шарлот няма нужда от помощ.

– Това да не е погребение, хора. Нова година е и прощалното парти на близнаците. Да празнуваме! – Баритонът на Амброуз се разнесе из стаята с перленосива ламперия и предизвика развеселен смях сред еlegantно облечените веселяци. Сто свещи хвърляха отблясъци от кристалните призми на свещниците и разпращаха точки отразена светлина из стаята по-добре от дискотопка.

Масите, подредени в краищата на залата, бяха отрупани с деликатеси, миниеклери, пълни с шоколад и крем с аромат на кафе, *macarons**, които се топяха в устата, поднесени

* Малки крехки сладки с пълнеж, чиито основни съставки са бадемово брашно, белтъци и пудра захар, грешно навлезли в български под името „макарони“. – Б. пр.

в поне шест пастелни цвята, купища шоколадови трюфели. След обилната вечеря, която погълнахме току-що, нямах място за тези шедьоври на френското сладкарско изкуство. Безобразие. След като знаех, че ще има такива вкусоти, можех да пропусна хляба и френските сирена.

В другия край на залата Амброуз беше включил айпод към огромните високоговорители. Ухилих се, когато музика от ерата на джаза се понесе из залата. Въпреки че роденият край Мисисипи ревенант слушаше съвременна музика, слабото му място все още беше музиката, която помнеше от младостта си. Докато грубият глас на Луис Армстронг наелектризираше всички на дансинга, Амброуз прегърна Шарлот и я завъртя из залата. Сметановата ѝ кожа и русата коса бяха пълна противоположност на кафявата му кожа и късо подстриганата черна коса.

Двамата бяха впечатляваща двойка. Щяха да бъдат, ако наистина бяха двойка. Шарлот копнееше да бъдат – нали сама ми призна. А пък Амброуз поради неизвестна за мен причина (най-вероятно и за него) не желаше подобно нещо да се случва. Обичаше я като брат и това личеше по доволната му усмивка, докато я въртеше в ритъма на танца и я навеждаше ниско.

– Струва ми се забавно. Да пробваме и ние – прошепна глас досами ухото ми. Обърнах се и видях застаналия зад мен Жул. – Колко имена имаш на картата си за танци?

– Провери отново в кой век живееш, Жул – напомних му аз. – Вече не заявяваш предварително с кого ще танцуваш.

Той сви рамене и ми отпрати най-флиртаджийската си усмивка.

– Ако обаче имах карта за танци, не трябваше ли първият танц да е запазен за гаджето ми? – пошегувах се аз.

– Не и ако го призова на дуел – отвърна на шегата той, огледа залата за Венсан, който ни наблюдаваше с лека усмивка. Намигна ми и поднови разговора си с Женвиев, забележително красив ревенант, от която навремето ревнувах, преди да разбере, че е щастливо омъжена.

Заедно с нея на тазвечерното парти присъстваха дванайсет ревенанти, които не живеяха в „Ла Мезон“*. Никой не наричаше къщата с оригиналното ѝ име „Отел Гримо дьо ла Рение“ (като hôtel в този случай означаваше неприлично голяма, екстравагантна къща). Резиденцията на Жан-Батист беше домът на почитаемия домакин, на Гаспар, Жул, Амброуз, Венсан и до вчера – на Шарл и Шарлот. След като те се преместеха в къщата на Жан-Батист близо до Кан, на тяхно място щяха да пристигнат други двама.

– Добре, за да избегнем Трета световна, първият танц е твой. Но ако Венсан се опита да се намеси, бъди готов да извадиш меч.

Жул докосна въображаемия ефес на кръста си, след това ме прегърна и ме поведе към центъра на дансинга, близо до Амброуз и Шарлот.

– Кейт, мила, светлината на свещите ти отива неимоверно много – прошепна той.

Изчервих се както заради дръзкия начин, по който бузата му докосваше моята, докато той шептеше, така и от ласкателството, което – макар да бях лудо влюбена във Венсан – ми достави удоволствие. Жул бе неспасяем флиртаджия, а аз се бях научила да не приемам лично нищо от онова, което той казваше. Всеки път, когато го срещнех нощем, той беше с различна великолепна жена.

Привлече ме по-близо, докато накрая не се озовахме притиснати един до друг. Разсмях се и го отблъснах.

– Жул, ти си неспасяем женкар – скарах му се аз типично в стила на Джейн Остин.

– На вашите услуги – рече той и се поклони ниско, преди да ме прегърне отново и да ме завърти. – От мен да знаеш, че Венсан не е от ревнивите. – Жул се усмихна срамежливо и ме притисна до себе си. – Няма и причина. Не само че е най-красивият от нас – поне така твърдят жените, ами е вторият след Жан-Батист – спря, за да ме наведе назад, след това за пореден път ме притисна до

* Къщата (фр.) – Б. пр.

себе си – и е спечелил сърцето на прелестната Кейт. Няма начин героят да бъде победен.

Не се съдържах и се усмигнах, когато чух „прелестната Кейт“, но също така се замислих над новата информация, която научих.

– Значи Венсан е вторият след Жан-Батист. Това пък какво означава?

– Означава, че ако нещо се случи с Жан-Батист – Жул замълча и ме погледна с известно неудобство, а аз веднага разбрах какво се опитва да ми каже: ако бъде ликвидиран, – или ако реши да се оттегли като глава на ревенантите във Франция, Венсан ще заеме мястото му.

Останах шокирана.

– Той защо не ми е казал?

– Сигурно заради поредното си прекрасно качество – скромността.

Трябваша ми цели две секунди, за да осмисля положението с „втория“, преди да погледна отново Жул.

– А защо го нарече герой?

– Значи и това не ти казал. – Този път той ме погледна изненадано.

– Не е.

– Нямам намерение да разкривам всичките му тайни в една нощ. Попитай го сама.

Веднага прибавих въпроса в папката с неизвестни за Венсан.

– Значи, ако Жан-Батист се оттегли, Венсан ще ти стане шеф – подхвърлих шеговито, за да го подразня, но млъкнах веднага щом забелязах как изражението му се промени от обичайния непукизъм в непоклатима лоялност.

– Венсан е роден за тази работа, Кейт. Или по-точно казано, прероден. Не искам за себе си отговорността, която ще легне един ден на плещите му. Когато това време дойде, ще направя каквото ми каже. Всъщност вече е така, а той дори не ми е станал шеф.

– Знам – признах. – Личи си. Венсан има невероятен късмет, че си до него.

– Не, Кейт. Има късмет, че ти си до него. – Завъртя ме за последно и тогава разбрах, че сме минали през залата и сме точно до любимия ми. Пусна ръцете ми и намигна игриво, след което ме предаде галантно в ръцете на гаджето ми.

– Все още ли си цяла? – пошегува се Венсан, притисна ме до себе си и ме целуна нежно по устните.

– След мръсните танци с Жул ли? Не съм сигурна – отвърнах.

– Той е безобиден – обади се Женвиев.

– Започвам да се обиждам – провикна се Жул от другия край на масата, където си наливаше шампанско във висока чаша. – Смятам се за изключително опасен. – Вдигна чашата към тримата, след което се отдалечи към една от красивите ревенанти в другия край на залата.

– Казах ли ти, че тази вечер си прелестна – прошепна Венсан и ми подаде чашата.

– Поне дванайсет пъти – отвърнах игриво и разперих полата на дългата до пода млечносива рокля, която Джорджия ми помогна да си купя.

– Страхотно, защото тринайсет е любимото ми число – рече той и ме погледна доволно. – Но великолепно изобщо не е най-подходящото определение. Може би... ослепителна? Зашеметяваща? Възхитителна? Да, така е по-добре. Наистина си възхитителна, Кейт.

– Престани – разсмях се аз. – Нарочно говориш така, за да видиш дали няма да ме накараш да се изчервя! Няма да стане!

Венсан се усмигна победоносно и докосна бузата ми с пръст.

– Закъсня.

Извих очи, докато звън като камбанка от леките удари на лъжица по чаша не се разнесе в залата. Амброуз изключи музиката и всички се обърнаха към Жан-Батист, застанал пред множеството с цялата си аристократична надменност. От портретите, които украсяваха стените, бе ясно, че дрехите и косата му са претърпели двеста и

четирийсет години развитие, но аристократичното му поведение не се бе променило ни най-малко.

– Добре дошли, братя и сестри, ревенанти от Париж – заговори той на четирийсетината гости. – Благодаря ви, че се присъединихте към нас тази вечер в скромния ми дом.

Гостите се поразмърдаха и се чу приглушен смях.

Той се усмихна и продължи:

– Искам да вдигна тост за нашите любими приятели, които заминават, Шарл и Шарлот. Много ще ни липсват и се надяваме скоро да се върнете.

Всички проследиха погледа на Жан-Батист и изрекоха като един:

– Santé*!

– Много дипломатично, още повече, че той ги изпраща в изгнание – прошепнах на Венсан и погледнах към Шарл, настанил се на старо канапе в единия край на стаята. От деня, в който изложи останалите на риск, като се предаде в ръцете на нума, постоянното му намръщено изражение бе заменено от отчаяние и депресия. Гаспар бе седнал до него за емоционална подкрепа.

Жан-Батист продължи:

– Сигурен съм, че на всички ни се иска да заминем с близнаците на юг при слънцето, но работата ни задържа тук, в Париж. Както всички знаете, откакто нашата човешка приятелка Кейт – той вдигна чаша към мен и ми кимна любезно – срази така умело лидера на враговете ни Люсиен преди малко повече от месец, нума пазят пълно мълчание. Ние сме в готовност, ала досега не са направили опит да си отмъстят. Не е имало контраатака.

Още по-притеснително е, че никой от братството не е виждал и нума да се мяркат наоколо. А старите ни врагове не са напуснали Париж. Да ни избягват толкова внимателно, не е характерно за тях, затова можем да сме сигурни, че замислят нещо, следователно имат водач.

* Наздраве (фр.) – Б. пр.

Това бе нещо ново за гостите. Спокойствието и търпението им мигом ги напуснаха и в погледите им се появиха смайване и ужас. Някои започнаха да шушукат, но спокойният поглед на Венсан, насочен към говорещия, ми подсказа, че вече е знаел тази информация. Вторият след Жан-Батист, помислих си аз със смесица от почуда и неудобство. Нямах търпение да остана насаме с Венсан, за да го разпитам.

Жан-Батист отново удари с лъжичката по чашата и гостите млъкнаха.

– Братя и сестри, моля ви. – Настъпи тишина. – Всички знаем, че Никола беше вторият след Люсиен. Като знаем колко е избухлив и колко много обича показността, ако беше поел лидерството, досега щяхме да чуем все нещо. Мълчанието означава единствено, че друг е поел контрола. След като не знаем срещу кого се изправяме или кога и къде ще бъде нанесен ответният удар, как да подготвим защитата си?

Отново се разнесе шепот. Този път Жан-Батист повиши глас, за да накара всички да замълчат.

– И така... тъй като сме изправени пред потенциална криза, имаме честта да се възползваме от помощта на човек, който знае повече за историята ни и историята на нума от всички в тази стая. Става въпрос за ревенант, сочен за най-компетентен сред нашия вид във Франция и влиятелна фигура в световния консорциум. Тя предложи да ни помогне да проведем разследване и да планираме стратегия за самозащита или – ако е необходимо – ответен удар.

Без повече шум бих искал да представя на онези от вас, които не са имали възможност да се запознаят с нея, Виолет дьо Монтобан и нейния партньор Артур Поанкаре. За нас е чест да останат у дома, докато Шарлот и Шарл отсъстват.

Изад Жан-Батист излезе двойка, която не бях виждала никога досега. Снежнбялото лице на момичето бе подчертано от черна коса, изтеглена назад с помощта на пурпурни цветя. Тя беше дребна и изглеждаше крехка като

вработен. Макар да ми се стори по-млада от мен, знаех, че за един ревенант това не означава абсолютно нищо.

Момчето пристъпваше по старомоден начин до нея и ѝ подаваше ръка, за да се подпре. Изглеждаше на около двайсет години и ако русата му коса на по-светли кичури не беше вързана на стегната опашка, и лицето му не беше толкова гладко обръснато, човек можеше да го сбърка с Кърт Кобейн. С тази разлика, че този имаше синя кръв.

Двамата се поклониха официално на Жан-Батист, след това се обърнаха към останалите и много тържествено кимнаха, за да приемат радушното посрещане. Момичето спря поглед на мен, след това го измести към застаналия отзад Венсан, отпуснал ръка на талията ми. Тя присви едва забележимо очи, преди да огледа множеството, след това видя познат и пристъпи напред, за да побърбят. Жан-Батист я последва и заговори с жената до него.

Изглежда, речта беше приключила, затова потърсих Шарлот, за да разбера какво мисли тя за новото попълнение. Представянето им по време на прощалното парти на близнаците явно беше взето в последния момент.

Шарлот беше застанала в дъното на стаята заедно с Амброуз, който я беше прегърнал през раменете. Предположих, че я подкрепя както физически, така и морално. Макар тя да не изглеждаше изненадана, бе очевидно, че ѝ струва огромни усилия да се усмихва.

– Отивам да поговоря с Шарлот – прошепнах на Венсан.

– Добре – отвърна той и я погледна, без да крие тревогата си. – Аз ще проверя дали Шарл се държи. – Наведе се, за да ме целуне по слепоочието, след това се отдалечи.

Тръгнах към Шарлот.

– Искаш ли да излезем на чист въздух – предложих аз.

– С удоволствие – отвърна тя и посегна да ме хване за ръката, с което се остави на моите грижи вместо на Амброуз. Не за пръв път се запитах как ще издържи в Южна Франция – на цели девет часа от най-близките си хора. Не се съмнявах в силата на Шарлот. Знаех, че при

нужда мога да се облегна на рамото ѝ. Сега обаче тя имаше нужда от приятелите, от които насила я откъсвах.

На излизане си взехме палтата и излязохме на леденостудения декемврийски въздух. Луната осветяваше вътрешния двор, огромния мраморен фонтан, в който се виждаше статуята на ангел, прегърнал жена. Още откакто я видях, я сравнявах с нас с Венсан. За мен личният символизъм бе толкова непохватен, колкото и камъкът, от който бе издялана.

Двете с Шарлот седнахме на ръба на празния фонтан и се сгушихме една до друга, за да ни е по-топло. Прихванах я под ръка и я притеглих близо до себе си. Като се притиснах в нея, ми беше по-лесно да пренебрегна чувството на вина, че съм прекъснала връзката с приятелите си в Ню Йорк. През най-ужасния период от живота ми, когато скърбях за родителите си, бях изтрила имейл адреса си и не се бях свързвала с никого от тях.

– Ти не знаеше ли, че вашите... – поколебах се, защото търсех по-малко обидна дума от „заместници“, – че Виолет и Артур ще дойдат днес?

Шарлот кимна.

– Жан-Батист ми съобщи вчера. Каза, че не искал да се чувствам така, сякаш бърза да ни подмени с други. Виолет обаче била предложила да дойде, а той имал нужда от нея. Въпреки това ми е мъчно. Чувствам се... нежелана. Все едно съм наказана.

– Дори да имаш чувството, че е наказание, Жан-Батист увери всички, че не е, че никой не те отпраща. Шарл е допуснал грешка, макар и неволно. – Стиснах ръката ѝ. – Разбирам логиката на Жан-Батист. Ако нума замислят нещо голямо, за Шарл е опасно да бъде тук, както е нерешителен и объркан. Освен това той каза, че ти можеш да останеш, ако желаеш.

– Не мога да живея без Шарл – отвърна жално тя. – Той ми е близък. Всичко досега сме преживели заедно.

Кимнах. Разбрах. Двете с Шарлот имахме много общо... без онази работа с безсмъртието. И двете бяхме пре-

живели смъртта на родителите си. И двете бяхме останали само с по един брат или сестра, които ни свързваха с предишния живот. Аз си имах баба и дядо, разбира се, но сестра ми бе последната нишка, която ме свързваше с действителността. Въпреки че значението на думата „действителност“ се бе променила коренно за мен през последните няколко месеца.

– А ти познаваш ли другите? – полюбопитствах аз.

– Да. Всъщност никога не съм ги срещала, но всички са чували за тях. Те са част от „старата гвардия“. Ако си мислиш, че Жан-Батист е стар, те са направо престарели. До един са с аристократично поведение като него.

– Това е очевидно – разсмях се. – Виолет изглежда е загинала много млада.

Шарлот се усмихна.

– На четиринайсет. Баща ѝ бил маркиз или нещо такова, а тя била придворна дама на Ана Бретанска. Загинала, докато спасявала живота на младата кралица по време на опит за отвличане.

– Кралица Ана ли? Че това е било през средновековието!
– Опитах се да си припомня имена и дати от уроците по френски, но Шарлот ме изпревари:

– Загинала е някъде около 1500.

– Леле! Че тя е на повече от половин хилядолетие!

Шарлот кимна умислено.

– Ами Артур?

– И той е от същата епоха. Двамата са се познавали навремето. Доколкото знам, бил е един от съветниците на баща ѝ. Както и да е, и от двамата лъха на изисканост. Двамата с Артур живеят в средновековен замък в долината на Лоара, където сигурно се чувстват като у дома си. – В гласа на Шарлот се прокрадна горчивина. Сякаш ѝ се искаше двамата да се върнат в замъка си и да оставят всички ни на мира.

– Идването им е като сбъдната мечта за Жан-Батист. Родени са толкова отдавна, че са като живи енциклопедии. Нещо като Гаспар, но на десета степен. А пък Виолет е известна по цял свят като експерт по

история на ревенантите. Знае за нума повече от когото и да било. Това я прави свършения кандидат за помощник на Жан-Батист в стратегиите. – Тя сви рамене, сякаш заключението бе очевидно.

Прекъсна ни проскърцването на входната врата. Обърнахме се и видяхме жената, която обсъждахме, гордо вдигнала глава като истинска благородничка, обгърната от надменност също като облак скъп парфюм.

– Здравейте – рече Виолет. Гласът ѝ представляваше странна смесица от тънкото звучене на момиченце и самоувереността на по-възрастна жена. Това странно несъответствие бързо изчезна, щом устните ѝ, истински розови пъпки, се извиха в усмивка, толкова заразна, че не се сдържах и също ѝ се усмигнах.

Тя се наведе, целуна ни по бузите, след това се изправи.

– Исках да се представя. Виолет дьо Мантобан.

– Да, знаем – обади се Шарлот и забодя поглед в обувките ѝ, сякаш в сребърните каишки се криеше отговорът на всички загадки във вселената и тя щеше да ги научи, ако се взираше достатъчно упорито.

– Ти сигурно си Шарлот – рече Виолет, сякаш не бе забелязала грубостта ѝ, – а ти – обърна се към мен, – си човешката придобивка на Венсан.

Звукът, който издадох, бе наполовина пръхтене, наполовина смях.

– Дори си имам име. Аз съм Кейт.

– Разбира се, колко съм глупава. Кейт. – Тя отново насочи вниманието си към Шарлот, която отказваше да вдигне поглед към нея. – Извинявам се, ако неочакваното ни пристигане ви е разстроило – продължи Виолет, разгадала езика на тялото на Шарлот. – Мислех си, че може да ви се стори безчувствено, но след като си предложих услугите, Жан-Батист настоя двамата с Артур да побързаме с навременното си идване.

– Да побързаме с навременното си идване ли? Ти май не излизаш много – засече я невъзпитано Шарлот.

– Шарлот! – срязах я аз.

– Няма нищо – засмя се Виолет. – Двамата с Артур предпочитаме да общуваме помежду си. Прекарвам повечето време със старите книги. А като управители на Шато дьо Ланже не излизаме много, както казват днес. Веднага се разбира от начина ми на говорене.

– Ако никога не общуваш с хора, как успяваш да се интегрираш, за да ги спасяваш? – полюбопитства Шарлот, като се стареше да потисне горчивината си.

– Сигурно си наясно, че колкото по-дълго сме ревенанти, толкова по-малко желание изпитваме да умираме. Наближавах шейсетте, когато разговарях с Жан-Батист преди две седмици. Оттогава успях да спася няколко циганчета, които си играеха на железопътните релси, а пък Артур спаси ловец от див глиган. Затова сега сме толкова свежи и готови да поемем задачата, която ни предстои. Но това е най-интересното – тя замълча и се усмихна, – което ни се е случвало от десетилетия.

Потръпнах от мисълта, че това младо момиче до съвсем скоро е било на възрастта на баба си – ако баба ѝ не лежеше мумифицирана някъде. А ето че в момента тя изглеждаше значително по-млада от мен. Трябваше вече да съм свикнала, че ревенантите възкръсват на възрастта, на която са загинали първия път, въпреки това ми беше безкрайно трудно.

Виолет остана загледана в Шарлот още секунда, след което докосна ръката ѝ.

– Не е нужно да се настанявам в твоята стая, ако не искаш. Жан-Батист ми предложи гостната, ако предпочитам. Вкусът, с който си я подредила, ми допада повече от неговата слабост към тъмна кожена ламперия и по-олилеи от еленови рога.

Шарлот не се съдръжа и се разсмя. Протегна ръка към Виолет, стисна пръстите ѝ и вдигна поглед към старата жена.

– Извинявай. Просто на двамата с Шарл ни е много трудно. Всички тук са ми като семейство и фактът, че се налага да ги напуснем по време на криза, буквално ме убива.

Потиснах усмивката си. Шарлот забеляза и се ухили.

– Добре, де, не точно буквално, но разбираш какво имам предвид.

Виолет се наведе към нея, разпери ръце и я прегърна нежно.

– Всичко ще се оправи. Двамата с Артур ще се грижим за останалите и докато се усетиш, трудностите ще са отминали.

Шарлот отвърна на прегръдката ѝ малко вдървено, тъй като по-младото момиче бе застанало така, сякаш носеше корсет. По всичко обаче изглеждаше, че мирът между двете е възстановен. Запитах се дали и Шарл бе толкова отстъпчив.

3.

Един от прозорците на балната зала се отвори и Венсан се надвеси, също като герой от старомоден филм, облечен във винтидж смокинг.

– Дами, почти полунощ е. Аз лично се надявах да не ми се налага да целувам Гаспар, когато часовникът удари дванайсет. – Той се ухили и погледна през рамо към по-възрастния мъж, който изви очи и поклати отчаяно глава.

С Виолет и Шарлот се върнахме в стаята тъкмо когато гостите започнаха обратното броене преди настъпването на Нова година. Въздухът буквално пропукваше от вълнение. Като знаех колко пъти тези хора са посрещали празника, ми се стори интересно, че не им е омръзнало. За хората това бе началото на чисто нова година, една от няколкото десетки, които им бяха отредени. Само че за неограничения брой нови начала на ревенантите беше наистина интересно, че те също зачитат празника като нещо специално.

Венсан ме чакаше до вратата и ме прегърна, щом обратното броене започна.

– Каж ми какво мислиш за първата ни Нова година заедно? – попита и ме погледна така, сякаш бях личното